Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Администрація: улица Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламаціи неопечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Ґр. Капріві о силѣ тридержавного союза.

Теперь появило ся справоздане комісіѣ войсковои нѣмецкого парляменту а въ нѣмъ есть и бесѣда ґр. Капрівіого, въ котрôй вôнъ мотивувавъ передъ комісією звѣстне предложене войскове. Зъ бесѣды тои наводимо тутъ той уступъ, въ котрôмъ нѣмецкій канцлеръ говоривъ о силѣ тридержавного союза. Ґр. Капріві казавъ:

„Вôдносины межи монархами и правительствами Нѣмеччины и Россіѣ суть якъ найлѣпшû, але есть якесь напружене межи публичнымъ мнѣнемъ въ обохъ краяхъ: въ Россіи выробила ся якась расова ненависть супротивъ насъ. Историчне стремлене до Константинополя и Дарданелѣвъ, называють въ Россіѣ завѣщанемъ Петра Великого и уважають ся покликаными до того, щобы пôвмѣсяць заступити грецкимъ хрестомъ. Россійска політика числить великими просторами часу, але не спускає цѣли зъ ока: щобы дôстати ся на Середземне море. Таке змагане, можливôсть, що Россія загорнула бы полудневый всходъ, могло бы зашкодити интересамъ Австріѣ. По россійско-турецкôй войнѣ говорено неразъ, що Россія, щобы дôстати ся черезъ Балканъ до Константинополя, мусить насампередъ побити Австрію и Нѣмеччину, що дорога до Константинополя не веде вже черезъ Вѣдень але черезъ бранденбурґскû ворота. Нашъ интересъ вымагає того, щобы Австро-Угорщина позôстала великою державою. Колибъ мы допустили ту державу до упадку, то стались бы мы ленниками Россіѣ. Зъ огляду на дружбу Россіѣ зъ Францією треба бути приготовлеными на вôйну на два фронты. Чи есть якась письменна угода Россіѣ зъ Францією, того не знаємо; здаєсь, що есть умова що до войскового поступованя на суши и мори. До того може ще прийти и Данія, котра своимъ 50-тысячнымъ войскомъ може намъ стати ся невыгôдною, хочь єѣ король есть нашимъ приятелемъ; въ послѣднихъ часахъ повѣявъ тамъ неприхильный для насъ вѣтеръ.

Всѣ тû три державы мають незаспокоєнû бажаня, пôдчасъ коли тридержавный союзъ не хоче нѣчого вôдъ нѣкого. Але позаякъ въ політицѣ треба числити ся зъ всякими можливыми выпадками, то треба розважити, чи по скôнченю часу угоды вôдновлене тридержавного союза есть зовсѣмъ забезпечене. Часть того часу вже проминула; вôдновлене союза есть вправдѣ можливе, але не абсолютно певне. Въ Австріи може точка ваги въ народностяхъ пересунути ся а зъ того можуть выйти трудности для тридержавного союза. Въ Италіи суть всѣлякû успособленя народу, на пôвночи вороже Австріи, на полудни радикальне; прихильнôсть для тридержавного союза въ Италіи може стати колись слабша.

Дальше говоривъ ґр. Капріві такъ: Кождый такій союзъ, якъ союзъ тридержавный, мають свои природнû трудности и слабû стороны, такъ н. пр. колибъ розходилось рѣшити пытане, чи есть причина до войны або чи есть причина для выступленя тридержавного союза та чи енерґія въ войнѣ буде на всѣхъ сторонахъ однаково сильна. Народы мусять выступати одушевленû до войны, а трудно буде знайти причину, щобы одушевити всѣ народы. Що до числа войска и начальнои команды, нема спôльно умовленого пляну. Та й енерґія потребы мира може бути всѣляка. Италія и Австрія мають малû бажаня и не ризикують всего у войнѣ; Нѣмеччина не має нѣякихъ бажань, а ризикує все бо „державу". Головный ударъ бувъ бы вымѣреный противъ насъ яко найсильнѣйшу и найбôльше интересовану державу. Мы мусѣли бы выступати офензивно, але до того треба численнои переваги, бо черезъ етапы и облоги крѣпостей сила войска поволи зменшає, пôдчасъ коли при дефензивѣ она може збôльшати ся. Пôсля Мольткого, треба бы дефензиву супротивъ Франціѣ перенести за Ренъ. Безъ офензивы не була бы полуднева Нѣмеччина забезпечена, а ще бôльше довга границя на всходѣ, де нема нѣякои рѣки. Колибъ насъ побили на однôй сторонѣ, то й офензива на другôй ослабла бы.

Россійскû приготовленя до вôйны поступають поволи, але заєдно на передъ. Россія потребує лишь сѣмь днѣвъ часу бôльше до мобілізаціѣ якъ мы, але она зручно розмѣстила своє войско и доводить до кôнця своє узброєнє; 15 до 20 маршѣвъ вôдъ россійскои границѣ до Берлина достаточно. Політика вымагає теперь скорыхъ побѣдъ и то заразъ зъ початку войны, бо инакше противникъ скрѣпить ся, союзники захитають ся, войско и нарôдъ стратить вôдвагу. Коротка вôйна для насъ тымъ конечнѣйша, що мы до довгои войны не такъ богатû якъ Франція и не маємо такъ мало потребъ якъ Россія.... И по ухваленю предложеня треба намъ буде союзникôвъ, але бодай супротивъ Франціѣ повиннû мы бути сильнû, а по принятю того предложеня, офензива супротивъ Франціѣ не буде щось такъ трудного. Теперь бо мы о 170.000 людей слабшû вôдъ Франціѣ, не рахуючи

---

33)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

Переклад зъ нѣмецкого.

(Дальше).

Павло бѣгавъ мовь божевôльный по домѣ. Що десять мінутъ бачили его, якъ стававъ передъ брамою и дививъ ся въ поле, такъ що паробки торкали ся лôктями и насмѣхали ся зъ него...

— Шкода то — думавъ собѣ — що я ще такій недосвѣдченый въ справахъ серця, бо знавъ бы-мь бодай, якъ и що чинити.

Смертельна тревога почала мучити его, рвати серце его, цѣлû ночи безсоннû перевертавъ ся по постели, думавъ-думавъ и не находивъ рады.

— Треба имъ справу улекшити — сказавъ собѣ одного рана. Казавъ запрягти кошиковый вôзокъ, купленый недавно на якôйсь ліцитаціи и поѣхавъ до Льоткаймъ, майна Ердманôвъ, на котрôмъ вôдъ смерти своихъ родичѣвъ оба спôльно господарували.

Серце стискалось єму зъ сорома и гнѣву, коли мавъ вступити въ дôмъ тыхъ, що єму въ житю заподѣяли тôлько лиха, та ще й просити ихъ. Вже туй-туй трохи не завернувъ вôдъ ихъ брамы, але рука схопила сильнѣйше за поводы, а уста шепнули:

— Ту не о тебе йде!

Заѣхавъ на подвôрє, заросле лабазємъ; на нѣмъ ту и тамъ розростали ся терневû корчѣ, а довкола него стояли обширнû, але страшно запущенû господарскû будынки. Ставувъ передъ двôркомъ, котрого вôконницѣ були помальованû въ чорнû кола, очевидно для-того, що часто мусѣли служити за цѣль до выстрѣлôвъ.

— Не велика то честь вôддавати ту сестры замужь, та вже й они не будуть жадати великихъ почестей — подумавъ Павло и привязавъ коня до поруча сходôвъ, бо жива душа не явила ся, щобы вôдъ него вôдобрати поводы, лише зъ далекои стодолы розлягали ся рôвномѣрнû удары цѣпôвъ.

Въ хвили, коли входивъ до сѣней, здало ся єму, що почувъ якîсь тихû шепоты и отвиране, то знову замыкане дверей въ серединѣ дому. Потôмъ наразъ стало зовсѣмъ тихо.

Увôйшовъ до першои комнаты. Тамъ стояли ще останки снѣданя на столѣ и повно було дыму зъ циґаръ. Стоявъ хвилину и ждавъ. Потôмъ въ дверяхъ показала ся якась висока и суха жѣнка, певно господиня, зъ усмѣхомъ на устахъ, але очевидно заклопотана.

— Нема панôвъ дома, — сказала, не чекаючи на его пытане — выѣхали нинѣ раненько и не вернуть такъ скоро.

— Нѣчо не шкодить, я зажду.

Стара зачала балакати-цокотати, що ту ждане на нѣчо не придасть ся, бо нѣколи не можна знати зъ горы, коли господарѣ вернуть; дуже часто и на нôчь не вертають они до дому — тай таке инше плела она безъ упину. За той часъ здалось єму, що чує, якъ на подвôрю затуркотѣвъ вôзокъ и скоро вôдъѣздить. Наляканый, прискочивъ до вôкна, бо здавалось єму, що то его кôнь вôдчепивъ ся и утѣкъ, але его кôнь стоявъ спокôйно на мѣсци, де его лишивъ; тому збудилось у нѣмъ пôдозрѣнє, котре передъ хвилею ще бувъ бы вôдкинувъ зъ обуренємъ.

Стара господиня не смѣла выпросити его за дверѣ и такъ не зачѣплюваный нѣкимъ, хочь и голоденъ, сидѣвъ на однôмъ мѣсци ажь до вечера. Коли смеркло ся, зломаный на души, непевный и упокореный вертавъ до дому.

На другій день рано вернувъ знову ту — але й теперь не заставъ Ердманôвъ. На третій день заставъ браму подвôря добре замкнену. Новѣсенька колодка висѣла при нѣй. Видко було, що лише для него справили ту колодку. Теперь уже не сумнѣвавъ ся, що оба браты нарочно утѣкають передъ нимъ.

— Соромлять ся заглянути менѣ въ очи — сказавъ собѣ Павло — треба написати до нихъ.

Та коли взявъ перо въ руку и думавъ написати приязне слово згоды, така его вôдраза напала до нѣкчемности свого поступку, що поломивъ его объ стôлъ и глухо стогнучи почавъ бѣгати по комнатѣ.

навѣть нѣчого на оборону побережа та даньскои и россійскои границѣ.... Предложенє то дає можность офензивы супротивъ Францїѣ, але далеко не такои переваги якъ въ 1870 р. Навѣть по пôдвысшеню мирного стану армїѣ мусѣло бы Провидѣнє богато зробити, щобы мы побѣдили Францію. Безъ пôдвысшеня остане ся намъ лишь дефенэива, война у власнôмъ краю.

Переглядъ полїтичный.

Зъ Вѣдня доносять, що можливость зъѣзду Є. Вел. Цѣсаря Францъ Йосифа зъ царемъ Александромъ высуває ся знову на поле дискусїѣ полїтичнои.

Въ буковиньскôмъ соймѣ поставивъ пос. дръ Стоцкій внесенє, щобы держава и край заопѣкували ся селянами, що були выйшли до Россїѣ а вôдтакъ зъ вôдтамъ вернули, та щобы имъ дано запомогу. Рускі послы мають также старати ся о то, щобы на Буковинѣ отворено окрему руску гімназію. Зачувати такожь, що послы Тиминьскій и Волянъ носять ся зъ гадкою заснувати окреме товариство полїтичне „Народна Рада“.

N. Pest. Journ. доносить, що Россія внесла формальный протестъ до Порты противъ намѣреного принятя кн. Фердинанда болгарского въ Константинополи.

Лондоньскій Standard одержавъ зъ Петербурга таку вѣсть: Пôдчасъ послѣднои подорожи царя до Криму зôбрало ся було коло Харкова кôлька тысячѣвъ селянъ, що хотѣли вручити цареви просьбу противъ надужить мѣсцевыхъ властей. Селяне засѣли на шляху зелѣзницѣ, котрою мавъ ѣхати царь и не хотѣли зъ вôдтамъ уступити ся. Войско почало ихъ розганяти и тогды прийшло до бійки, въ котрôй згинуло 15 вояковъ и 42 селянъ.

Въ Константинополи розойшла ся чутка, що кн. Фердинандъ постановивъ дѣйствно залишити свою візиту въ Константинополи, а то на просьбу султана, котрый зъ рôзныхъ причинъ уважає ту візиту за невôдповѣдну и не на часъ.

Дописъ.

Изъ Старои Ягольницѣ.

Вôдъ п. Захарка Ревуцкого, начальника громады въ Старôй Ягольници одержали мы слѣдуюче письмо:

Въ ч. 56 „Народнои часописи“ зъ дня 11 (23) марта 1893 появила ся дописъ зъ Чортковщины пôдъ надписею: Войтъ и єго приятелѣ зъ Старои Ягольницѣ“, котрои авторъ закрившп себе псевдонимомъ Олексы Дмитришиного представляє на тлѣ выдуманыхъ фактôвъ зовсѣмъ тенденційно и не згôдно зъ правдою поведенє пôдписаного начальника громады въ Старôй Ягольници и старає ся понижити пôдписаного не лишь яко громадянина чоловѣка, але и яко начальника громады.

Не входжу въ то, о скôлько оправданый подѣлъ на партіи Старо-Ягольницкихъ громадянъ, зъ котрыхъ одна обôймає людей честныхъ, тверезыхъ, побожныхъ, тримаючихъ єдность зъ церквою, — друга людей о нѣчо не дбаючихъ и рôвнодушнихъ, а трета крикунôвъ завзятыхъ, ворогуючихъ на церковну зверхность и свого душпастыря; а хочу звернути ся до мнимыхъ фактôвъ, наведеныхъ въ дописи, дотыкаючихъ безпосередно, або посередно моєи особы.

Передовсѣмъ отже неправдою єсть, будьто бы вôйтъ захотѣвъ довести до упадку читальню, противно вôйтъ розумѣвъ и розумѣє дуже добре просвѣтне и уморальняюче значенє читальнѣ и для того вôдъ самого єѣ заснованя бувъ и єсть єѣ членомъ, и плативъ точно вкладки та сповняє совѣстно обовязки, вложенû на членôвъ статутомъ.

Якимъ то способомъ вôйтъ нѣбы стремѣвъ до поваленя читальнѣ, не подає дописуватель, а се єсть найлучшимъ доказомъ, що се єго твердженє схоплене просто зъ воздуха. Неправдою єсть еще, що вôйтъ хотѣвъ грошѣ зъ коляды обернути не на цѣли церкви, а на якійсь (не знати якій?) иншій ладъ; бо вôйтъ сего року зъ нѣкимъ не ходивъ колядувати, отже и грошей зъ коляды у себе не мавъ, и взагалѣ не мавъ можности въ якій небудь спосôбъ ихъ ужити, або ними розпоряджати. — Для того неправдою єсть, будьто бы (не входжу въ то чи добрû чи злû) люде зъ вôйта насмѣяли ся, бо якъ выказано, не було до сего нѣякои причины.

Зъ цѣлого рѣшучостею мушу тутъ запротестувати противъ негôдпои инсинуацїѣ, будьто бы я присвоивъ собѣ одного дуба. (Тутъ заразъ мусить и Редакція вôдъ себе запротестувати: того въ згаданôй дописи не було сказано; було вправдѣ сказано, що „хтось собѣ присвоєвъ“, але се було подано яко окремый фактъ, не стоячій въ звязи зъ особою п. начальника. Такъ то розумѣла и Редакція и длятого той уступъ помѣстила.) Що дубъ про котрый говорить дописуватель зôставъ ужитий вôдповѣдно до свого призначеня, о тôмъ всѣ, отже и дописуватель, дуже добре знає; а чи се уходить на чоловѣка невинного кидати публично напасть, то докаже судова розправа, а читателѣ будуть могли оцѣнити, хто бôльше має причину встыдати ся. Неправдою єсть такожь, будьто бы вôйтъ мавъ, чи слухавъ злыхъ дорадникôвъ. Дорадниками вôйта въ справахъ єго урядованя суть члены громадскои рады и зверхности громадскои, тожь на кождый случай дуже смѣле єсть твердженє дописувателя, будьто бы тû дорадники були злыми.

Дотычно обходу 50-лѣтного ювилея Св. Отця представляє вôйта такожь въ невластивôмъ свѣтлѣ. Згаданый ювилей припавъ якъ разъ на конець запустъ сегорôчныхъ, котрû такъ въ Ягольници якъ и въ всѣхъ доокрестныхъ селахъ обходили ся и обходять ся забавою молодѣжи при музицѣ. Музики були и сего року, але то зовсѣмъ непонижило свѣтлости торжества, бо все вôдбувало ся въ найбôльшôмъ порядку и спокою, а присутности вôйта при забавѣ треба завдячити, що она вôдбула ся въ найбôльшôмъ ладѣ. Для того неправдою єсть, будьто бы въ день ювилею молодѣжь выскакувала, або выгукувала; неправдою єсть, будьто бы єѣ поведенє або поведенє вôйта дало або могло дати причину до якого ганьбленя въ церквѣ, такъ якъ не правдою єсть, будьто бы отець духовный ганьбивъ вôйта въ церквѣ.

Захарко Ревуцкій,
начальникъ громады въ Старôй Ягольници.

(Слôвце вôдъ Редакцїѣ: Вже при першôй дописи изъ Старои Ягольницѣ взяли мы п. начальника громады въ оборону и высказали свôй сумнѣвъ о єго ворожôмъ поступованю противъ читальнѣ. Колижь мимо того мы умѣстили дописъ, то не на то, щобы п. начальника оскорбити, лишь длятого, що були тои гадки, що межи нимъ а членами читальнѣ єсть якесь непорозумѣнє, а мы маючи завсѣгды и всюды згоду и єдность на оцѣ хотѣли высказати при сûй нагодѣ нашъ поглядъ и пôддати гадку, якъ треба поступати. Такъ мы й зробили въ додатку до згаданои дописи. Справу зъ дубомъ уважали мы и уважаємо за рѣчь окрему, не стоячу въ нѣякôй звязи зъ особою п. начальника, котрому чей мы бы такого закиду не

— Треба менѣ перше пôти силы набрати— сказавъ и потихеньку всунувъ ся до комнатки дѣвчатъ. Они сидѣли тамъ обѣ коло вôкна, не говорили зъ собою нѣ слова, лиця ихъ були блѣдû, а мертвû, загаслû очи дивились неповорушно въ даль. Потôмъ одна оперла головку на плечи другои и вымовила стиха и сумно:

— Вже не приѣдуть.

— Боять ся єго! — зôтхнула друга сестра.

И знову замовкли та засумовали ся.

— Добре! — подумавъ собѣ Павло, вôдôтхнувъ глубоко и вернувъ тихо до себе. — Я знавъ, що се поможе.

И взявъ новый аркушъ паперу, написавъ на нѣмъ складне письмо, въ котрôмъ толкувавъ братамъ, що вже не має до нихъ жалю, що готовъ имъ все простити, кобы лише вернули єго сестрамъ утрачену честь.

— Завтра то вже певно приѣдуть! — сказавъ собѣ, вôддыхаючи свободнѣйше, коли вкидавъ письмо у почтову скринку. До конця дня блукавъ ся безъ цѣли по поли, бо не смѣвъ нѣкому въ очи глянути, такъ дуже стидавъ ся.

А Ердманы таки не приѣхали...

. . . .

Було то передъ самымъ Святымъ Вечеромъ; що лишь не смеркало. Все лежало пôдъ грубымъ снѣжнымъ покриваломъ, а зъ сѣрого неба падали ще новû снѣжнû платки цѣлыми купами. Павло замѣтивъ, якъ сестры потайки забрали капелюхи и плащѣ та хотѣли выйти заднымп дверми дому. Побѣгъ за ними и спытавъ:

— А вы куды?

Тодѣ они стали плакати, а Кася вôдповѣла.

— Прошу тебе дуже, не пытай насъ.

Але вôнъ почувъ, якъ єго страхъ нападавъ, схопивъ ихъ обѣ за руки и сказавъ:

— Пôду за вами, коли менѣ заразъ до всего не признаєсьте ся.

Тодѣ зъ плачемъ промовила Гося:

— Идемо на могилу матери.

Морозъ пройнявъ єго на думку, що святе мѣсце спочинку матери мали вôдвидѣти въ такôмъ станѣ, але не хотѣвъ имъ того показати. Погладивъ ихъ головы и сказавъ:

— Нѣ, дѣти, на то я не позволю; то бы васъ занадто зворушило и снѣгъ занадто глубокій въ поли, а до того небавомъ и смеркне ся вже.

— Та всежь хтось зъ насъ мусить нинѣ на Святый Вечѣръ пôти конче на могилу матери — вымовила несмѣло Кася.

— Правду кажешь, сестричко — вôдповѣвъ Павло — я самъ пôду на кладовище. Вы останетесь при батьку. Коли Божа воля, принесу вамъ може звôдтамъ потѣху.

Якось дали ся намовити и покинули свôй намѣръ. Вôнъ же одягнувъ ся тепло, наложивъ шапку и выйшовъ сумеркомъ.

— Нинѣ замкнѣть вы браму — сказавъ, закимъ выйшовъ зъ подвôря, бо неясно прочувавъ, що верне ажь пôзно въ ночи.

А колибъ заблудивъ у тыхъ снѣгахъ?...

Передъ нимъ стелилось пусте поле, а тихо такъ було, що нѣякого голосу нѣгде не було чути.... Глубоко пôдъ снѣгомъ спочивали зôвялû цвѣты, а де перше стоявъ якій корчь ялôвця, теперь стоявъ бѣлый горбикъ, мовь велика кертичина на тôй непроглядной рôвнинѣ. Навѣть пнѣ вербъ низькихъ були покрытû мягкимъ, пухкимъ покриваломъ, але тôлько зъ тои стороны, зъ котрои вѣявъ сильный вѣтеръ.

Зъ трудомъ ступавъ вôнъ напередъ по завѣянôмъ степѣ та за каждымъ крокомъ западавъ ся въ снѣгъ по кôстки. У воздусѣ ту и тамъ зашелестѣла глухо крилами ворона, борючись тяжко зъ метелицею снѣжною.

Нѣгде нѣ слѣду дороги або стежки. Три самôтнû ялицѣ, що въ дали сторчали мовь чорнû мары, були одинокимъ знакомъ, котрого йдучи державъ ся.

Золотожовте пасмо, котре на хвилю запалало на краю виднокруга, згасло небавомъ; на землю клалась тѣнь, а коли Павло дôйшовъ до валу кладовища, котрый мовь якій таємный муръ высоко выставлявъ понадъ него, то вже зовсѣмъ настала нôчь, лише снѣгъ, що лишь упавшій, освѣчувавъ довкола легку тьму, такъ, що сподѣвавъ ся небавомъ вôднайти могилу матери.

Браму кладовища снѣгъ завѣявъ зовсѣмъ, нѣгде нѣ слѣду, куды бы увôйти можна.

Отже йшовъ довкола валу, мацявъ плôтъ кладовища, зъ котрого ту и тамъ сторчала якась галузка терпины зпôдъ снѣжного покривала, ажь вкôнци, коли рука єго безъ перепоны застрягла у снѣгъ глубоко, пôзнавъ, що ту входъ.

зробили. Такъ само й що до торжества ювилею Св. Отця; мы умѣщаючи допись не хотѣли нею нѣкого оскорбляти, лишь хотѣли при сѣй нагодѣ высказати гадку, що церковь не єсть мѣсцемъ ганьбленя и тымъ вôдперли роблені часто духовеньству закиды, що оно ганьбить людей въ церквѣ. Наконецъ заявляємо ще разъ, що мы, умѣщаючи згадану допись, не мали зовсѣмъ намѣреня чимъ не будь оскорбляти п. Захарка Ревуцкого, начальника громады въ Старôй Ягольници и зъ приємностію констатуємо теперь, що зробленї єму мимо нашои волѣ закиды суть неправдивї. Нехай п. Ревуцкій и всѣ будуть переконанї, що намъ не иде о то, щобы накидатись на кого несправедливо; а коли часомъ помѣщаємо деякї факты зъ провінції, то лишь длятого, щобы добре похвалити и заохотити до него, а зло розважно осудити и наводити людей до лѣпшого поступованя. *Ред*).

Новинки.

Львôвъ дня 2 цвѣтня.

— Загальнї зборы наукового товариства имени Шевченка у Львовѣ вôдбудуть ся дня 11-ого мая въ сали „Рускои Бесѣды" передъ полуднемъ о годинѣ 11-ôй. Окрôмъ справозданя зъ цѣлорôчнои дѣяльности выдѣлу, справозданя касового, принятя новыхъ членôвъ и выбору нового выдѣлу, вôдбуде ся уконституоване наукованыхъ секцій и выбôръ контрольнои комісїѣ. На зборахъ вôдчитає тов. Волод. Коцовскій науковый рефератъ: Исторична основа „Слова о Полку Игоревôмъ". — Хто бажавъ бы вступити до того часу въ члены наукового товариства, зволить надôслати 2 зр. вписового (однораэово) и 3 зр. рôчнои вкладки и заявити, до якои секціи схоче вписати ся (фільольоґічнои, исторично фільософічнои, чи природничо-лѣкарскои). Можна належати до однои або бôльше секціи пôсля власного выбору. Зголошувати ся треба до: Наукового товариства им. Шевченка у Львовѣ, ул. Академічна ч. 8.

— Складки на нашъ театръ. Выс. Президія ц. к. Намѣстництва рескриптомъ зъ 14 цвѣтня с. р. ч. 3589/през. удѣлила комітетови будовы руско-народного театру призволеня на збиранє складокъ по ц ѣ л ô м ъ к р а ю на будову руско-народного театру, пôдъ условємъ, що кождый колектантъ буде мати вôдповѣдный цертифікатъ вôдъ комітету, корамізованый ц. к. директоромъ поліціѣ, взглядно дотычнымъ ц. к. старостою. Збиранє складокъ вôдъ дому до дому заборонює ся. Отсе маємо честь подати до вѣдомости. — За комітетъ будовы руского театру — *Ильницкій.*

— Про вôдкрытє читальнѣ „Просвѣты" въ Козарѣ пишуть до „Батькôвщины": На другій день Великодныхъ святъ вôдбулось вôдкрытє читальнѣ „Просвѣты" въ Козарѣ, повѣту рогатиньского. Зборы зачались о годинѣ 3 ôй зъ полудня. Зôбраныхъ повитавъ учитель народный п. Рольскій довшою промовою, въ котрôй высказавъ значѣнє читалень и взывавъ зôбраныхъ до працѣ на поли народнои просвѣты, а закôнчивъ єѣ многолѣтствомъ въ честь Є. В. Цѣсаря и основателѣвъ читальнѣ, зъ котрыхъ на головну увагу заслугують господарѣ Иванъ Семчѣй и Климъ Федикъ. — Зборы вѣвъ секретарь громадскій п. Антôнъ Сиротюкъ. До выдѣлу выбрано и парôбкôвъ. Зборы закôнчивъ короткою промовою о. Игнатій Гарасевичь, парохъ мѣсцевый, загрѣваючи селянъ до святого просвѣтного дѣла та желаючи новôй читальни скорого поступу и розвою.... Членôвъ вписало ся 40, помѣжь ними на жаль лише 4 старшихъ ґаздôвъ, а прочі або ґазды молодші або парôбки. Пôдчасъ зборôвъ, вôдъ самого початку ажь до кôнця, лунали грôмки выстрѣлы зъ моздѣрѣвъ и по цѣлôмъ селѣ розносили веселу вѣсть.

— Читальня въ Глубôчку великôмъ въ Тернопольщинѣ розвиває ся дуже помалу. Числить всего лише 47 членôвъ, хочь могла бы и въ пятеро бôльше мати. Може бути, що теперѣшный вôйтъ Кашуба постарає ся своимъ вплывомъ о красшій розвôй читальнѣ. На него має цѣла громада велику надѣю, бо вже зъ того, що вôнъ доси зробивъ, пôзнали люде, що вôнъ дбає про громаду. Якъ лишь ставъ вôйтомъ, заразъ зладивъ двѣ керницѣ, а одну поставивъ зъ помпою. Вôнъ дуже справедливый, у него всѣ рôвні, якъ бѣдный такъ и богатый, а въ коршмѣ нѣколи єго не видко. Кôлька лѣтъ тому була въ тôмъ селѣ короткій часъ и крамниця, але що дуже мало селянъ ходило до неи купувати, пôднепала цѣлкомъ та єѣ замкнули на втѣху тыхъ, що вызыскують селянъ. Молодѣжь въ Глубôчку, кажуть, дуже дика до книжокъ не горне ся, а навѣть зъ просвѣченыхъ людей насмѣває ся. Волочить ся по коршмахъ и тратить марно грошѣ, котрі бы могла обернути на инші пожиточні цѣли.

— Огнѣ. Въ громадѣ К а в с к о въ Стрыйщинѣ згорѣло 13 загородъ селяньскихъ. Шкода въ части обезпечена выносить около 7.300 зр. — Въ Б а р а н о в ѣ, въ бучацкôмъ пов., згорѣло 8 загородъ, шкода 6.000 зр. — Въ З а п ы т о в ѣ у львôвскôмъ повѣтѣ, наробивъ огонь шкоды на звышь 1000 зр., а въ Щ у р о в ѣ на Мазурахъ на 6000 зр. Ті огнѣ въ Щуровѣ и Запытовѣ мали повстати зъ неосторожности зъ папѣросами. Нехай то буде осторогою для другихъ громадъ.

— Пригоды на провінціи. Въ каменоломѣ въ Сновидовѣ, въ бучацкôмъ повѣтѣ, задушила земля на смерть Михайла Сакатуляка. — Въ Людвикôвцѣ въ Долинщинѣ убило дерево 16 лѣтного хлопця Осипа Айбина, сына кольоніста. Въ лѣсѣ скарбу велдѣжского спускали жолобомъ кльоцъ, котрый выскочивъ зъ жолоба и вдаривъ недалеко стоячого Айбина. — Зъ Салѣвки въ Чортковщинѣ доносять намъ, що тамъ — якъ кажуть — зô сваволѣ повѣсивъ ся 12-лѣтный хлопчина Иванъ Мышограй, сынъ вдовы по рôльнику. — Въ Мендриховѣ, въ домбрôвскôмъ, 17 лѣтный хлопець Осипъ Чуприна, здôймавъ зъ нôгъ чоботы, а притôмъ мавъ въ кишени набитый пістолєтъ. Якось такъ нещасливо зôгнувъ ся, що притиснувъ курокъ пістолєта, той выстрѣливъ и зранивъ хлопця такъ тяжко, що на другій день померъ. — Въ копальни въ Яворжнѣ засыпавъ и задусивъ на смерть покладъ угля Франца Радка зъ Бычины, батька девятеро дѣтей. — Анна Перекъ, 62 лѣтна старушка въ Шапого, въ повѣтѣ живецкôмъ, вертала трохи запита зъ торгу, а що нôчь була темна, она зъ неосторожности втопила ся въ рѣцѣ Соли. Ажь по чотирехъ дняхъ найшли єѣ тѣло.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Станъ воздуха за минувші добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 28 с. м. до 12 год. въ полудне дня 29 с. м.: середна теплота була + 8·6° Ц., найвысша + 15·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 1·4° Ц. въ ночи. Барометеръ опадає (757). Вѣтеръ буде полудньово-захôдный, мѣрный, теплота обнизить ся до + 8·0° Ц., небо буде легко захмарене; малый дощь, впрочôмъ погода.

— Цѣна збôжа у Львовѣ дня 28 с. м.: пшениця 7·25 до 8·60; жито 6·25 до 6·50; ячмѣнь 5·— до 6·—; овесъ 5·75 до 6·—; рѣпакъ 11·— до 12·—; горохъ 6·20 до 9·—; вика 4·75 до 5·50; насѣнє льняне 11·50 до 12·—; бôбъ 9·50 до 11·—, бобикъ 5·75 до 7·—; гречка —·— до—·—; конюшина червона 60·— до 70·—; бѣла 65·— до 75·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 22·— до 24·—; анижъ 39·— до 41·—; кукурудза стара 5·— до 5·80; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·— до 13·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 29 цвѣтня. Приѣхавъ тутъ румуньскій повномочникъ Папінію, щобы вести дальше переговоры въ справѣ угоды торговельнои.

Бѣлградъ 29 цвѣтня. Сербскимъ посломъ у Вѣдни має стати Тавшановичь а Симичь має бути перенесеный до Риму.

Берлинъ 29 цвѣтня. Гр. Каприві и проводиръ центра Гине мали прийти, якъ зачувати, до переконаня, що порозумѣнє въ справѣ закона войскового єсть неможливе.

Парижь 59 цвѣтня. Констанъ має стати амбасадоромъ въ Римѣ.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаны
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ въ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(въ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Зa редакцію вôдповѣдає Адамъ Кращевецкій.

И ту перекопавъ собѣ дорогу на кладовище.

Глухимъ шумомъ повитали єго ялицѣ, а крукъ, що сидѣвъ у снѣгу, зôрвавъ ся и зъ шелестомъ злетѣвъ у воздухъ, окружаючи неспокôйно верхи деревъ, мовь душа грѣшника, що не може найти собѣ спокою.

Коли побачивъ передъ собою засыпану снѣгомъ рôвнину, одностайно блѣду, мимоволѣ напавъ єго страхъ, бо нѣгде не замѣтивъ знаку, по котрôмъ мôгъ бы вôднайти могилу матери. Хреста не було на могилѣ, бо доси не мавъ ще на то грошей, а сама могила лежала глубоко загребана пôдъ покровомъ снѣгу, що все зрôвнавъ.

Напала єго велика тревога; єму здало ся, що теперь уже втративъ послѣднє, що мавъ на земли.

И тремтячими руками почавъ розгортати снѣгъ вôдъ однои до другои могилы йдучи по черзѣ — довгою стежкою, зъ котрои ту и тамъ показувавъ ся то кусень гробôвця, то вѣнець або корчъ якій, въ мѣру того, якъ снѣгъ вôдкинувъ.

Ту лежить сей, ту той — знавъ трохи не кождый гробовець, хто у нѣмъ спочиває.

И вкôнци шукаючи такъ у снѣгу, скалѣчивъ ся въ руку якимсь скломъ, що вылѣзло зпôдъ снѣгу... Станувъ и почавъ ту шукати довкола.... Той кусень скла бувъ певно зъ посудины, въ котрôй уже пôзно въ осени принесла Гося букетъ астрôвъ на могилу матери. Пôднявъ скло, оглянувъ уважно — справдѣ, то було те саме скло; въ нѣмъ були ще останки сухого бадиля. А недалеко вôдгребавъ вѣнець зъ вересу, замерзлый мовь зелѣзный перстень. Той вѣнець вôнъ ту самъ поклавъ, коли бувъ послѣдный разъ на кладовищи.

Побачивши той горбокъ снѣжный, пôдъ котрымъ спочивало все, що мавъ найдорожше на земли, упавъ на колѣна и палаюче лице зануривъ у мягкôмъ, холоднôмъ пуху.

— Мамо, то я тому всему виненъ — нарѣкавъ вôнъ — я не уважавъ на нихъ, я позволивъ имъ здичѣти, оставивъ ихъ душѣ перелогомъ. Не гнѣвай ся на нихъ, мамо, они не знали, що чинили!... Та я благаю тебе, моя найдорожша, порадь, що менѣ чинити.... Пришли менѣ хочь одно-одиноке слово зъ могилы.... Дивись, ось клячу я на твоôй могилѣ и не знаю, що почати, яку собѣ раду дати!...

А потôмъ наразъ здало ся єму, що и вôнъ не має права клячати ту на тôй могилѣ, що й на него впала неслава, котрою сестры покрыли ся. Закидавъ собѣ, що єсть боягузомъ, самолюбомъ и лѣнюхомъ, що такъ довго мôгъ жити спокôйно и ждати на то, що зовсѣмъ не стало ся, а не вôдважививъ ся на рѣшучій поступокъ.

— Але я то зроблю теперь, моя мати, ще сеи ночи — сказавъ и зôрвавъ ся зъ мѣсця. — Про себе треба забути, бо ту не о мене иде, позбудусь послѣднихъ останкôвъ моеѣ гордости, кобы лишь за ту цѣну сестры були выратованї!...

Пôднѣсъ въ гору руки, присягнувъ на то, а потôмъ выбѣгъ на поле....

. . . .

(Дальше буде.)

ИНСЕРАТЫ.

Трускавецъ

заведенє жерельно-купелеве, стація кліматично-лѣчнича и заведенє ингаляційне соляне (въ всхôднôй Галичинѣ.)

Урядъ почтовый и телеґрафічный въ мѣсци.

Зелѣзницею Кароля Людвика, зелѣзницею державною, Львôвско-Черновецко-Яскою и угорско-галичкою до Дрогобича.

Здроєвиско и жерело въ чудовôй гôрскôй околици (415 м. н. п. м.) незвычайно богате въ найрôжнороднѣйшû средства лѣчничû. Жерела солонû и солоно-ґлявберскû, цѣлковито заступаючû Кіссінґенъ, Гамбурґъ, Марієнбадъ, Крайцнахъ, Вайнгавзенъ Вісбаденъ и т. д. и т. д.

Найсильнѣйше въ Европѣ жерело соляне, сѣркове, щава, алькалічно-земна, купелѣ солоно-сѣрковû, перевысшаючû всякû иншû купелѣ солонû, йодо-бромовû и солоно-сѣрчавû въ краю и за границею. Купелѣ мулово сѣрчанû, купелѣ боровінново-зелѣзисти. Натриски носовû. Лѣченє електичностію. Масованє. Жентиця. Молоко, Тушѣ зъ солодкои воды. Аптика и складъ водъ мінеральныхъ.

Зараджуванû найзнаменитшими лѣкарями краєвыми и заграничными въ недугахъ скрофулічныхъ, гостцевыхъ (ревматичныхъ), подаґричныхъ, сифілістичныхъ и провлеченыхъ хоробахъ нирокъ и мѣхура, въ розличного рода хоробахъ жѣночихъ, скôрныхъ и нервовыхъ.

Ново заложена комната ингаляційна соляна найновѣйшого системү Вассмута, полягає на надзвычайно докладнôмъ розпиленю суровицѣ за помочію мотору парового и вôдповѣдныхъ прирядôвъ, якъ также на уряджено вентиляційнôмъ, вôдсвѣжуючôмъ безнастанно воздухъ. Въ той способъ переповненый суровицею воздухъ набирає прикметъ дуже зближеныхъ до воздуха морского. Єсть се найскуточнѣйше средство лѣченя хоробъ проводôвъ вôддыховыхъ, якъ катарôвъ носа, проводу вôддыхового, легкихъ, астмы и т. п. Поправляє и приспѣшує вôдживленє цѣлого орґанізму, черезъ що має розлягле застосованє въ найрôжнороднѣйшихъ хоробахъ. Новый сей способъ лѣченя узнаный и апробованый вже вибѣ першими повагами науковыми, буває застосованый въ перворядныхъ здроєвискахъ европейскихъ. Двѣ просторû салѣ I. и II. клясы запевнюють хорымъ всяку выгоду, якои и въ заграничныхъ заведеняхъ мати не можуть, а застосованє найновѣйшого системү Вассмута ставляє Трускавецъ на рôвни зъ перворядными заграничными заведенями якъ Райхенгаль и Вісбаденъ; иншû заведеня заграничнû стоять пôдъ тымъ взглядомъ нивше.

Заведенє здроєве въ Трускавци посѣдає апаратъ суспензійный системү Шаркота и Мочутковского, раціонально змодифікованый професоромъ др. Бенедиктомъ, уживаный при хоробахъ стовпа хребетного якъ въ провлеченôмъ занику (Tabes dorsualis.)

Ординують лѣкарѣ здроєвû: дръ Аврелій Плехъ, цѣсарскій совѣтникъ зъ Ярослава и дръ Зенонъ Пельчаръ зъ Кракова, заразомъ дръ Штайнгавсъ зô Львова емерит. ц. к. лѣкарь повѣтовый. Больше якъ 300 покоѣвъ выгôдно уряджєныхъ, заосмотреныхъ въ печѣ, зъ зелѣзными лôжками и матерацами вôдъ 50 кр. до 3 злр. денно. Каплиця латиньска, церковь руска, читальня для пань и панôвъ, добôрна оркестра, саля балева, фортепянъ, приряды до забавъ товарискихъ якъ крокетъ, lavn tennis, білярдъ и кругольня, три реставраціи зъ купелевою на чолѣ, цукорня, каварня, реставраціи жидôвскû, склепы, фризієръ, цирулинъ и т. д. Скверы гарнû, пречуднû проходы, прогульки въ околицѣ, забавы товарискû, реюніоны и т. д.

Въ першôмъ сезонѣ вôдъ 15 мая до 1 липня и въ послѣднôмъ сезонѣ вôдъ 15 серпня до 25 Вересня помешканя въ домахъ купелевыхъ о 30 процентъ дешевшû. Всякого рода замовленя приймає и всякихъ объясненъ удѣляє зарядъ здроєвый въ Трускавци.

Убогû будуть увзгляднєнû лише въ першôмъ сезонѣ до 20 червня и въ третôмъ сезонѣ вôдъ 20 серпня, а позôстаючû довше надъ три дни по першôмъ сезонѣ т. є. по 1 червня оплачують цѣлу таксу. — 61

ГАЛИЦКІЙ 11

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 30 дневымъ выповѣдженємъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 8 дневымъ выповѣдженємъ, всѣже знаходячû ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 90 дневымъ выповѣдженємъ, будуть опроцентованû почавши вôдъ дня 1 мая 1890 по 4% въ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

ЛЕОПОЛЬДЪ ЛѢТИНЬСКІЙ, ЛЬВÔВЪ

2. Коперніка 2.

ВСЯКУ ДЕСІНФЕКЦІЮ

en gros и en detail

Квасъ карболевый кристаличный и сирый

Вапно карболеве

Гисотъ-сѣрнистый вітріоль

поручає дуже дешево

Леопольдъ Лѣтиньскій у Львовѣ

2. Коперніка 2. 54

Бюро оголошень и дневникôвъ

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ ориґінальныхъ.

До

Народнои Часописи, Ґазеты Львôвскои и „Przegląd-у“

може лише се бюро апонсы приймати.

С. Сіґцеръ у Вѣдни

поручає

Товары камѣнні и шамотові.

Плыты бѣлі и кольорові. — Насады коминкові.

Комплетні уряджена для стаенъ и оборъ.

На жаданє высылаємо каталоґи

заступники для Галичины и Буковины

Гамель и Файґель

у Львовѣ, улиця Коперніка число 21.

Бюро дневникôвъ и оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львовѣ

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонаментъ на всѣ дневники

по цѣнахъ оригінальныхъ.

Поручає ся

торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.